

Hồi thứ ba mươi sáu
Lục lâm nô máu than khôn giải
Ma trận hơi yêu hóa chẳng tan

Đoàn Khuê Chương ngạc nhiên dừng bước, hỏi “Chuyện gì vậy?”, Hàn Trạ nói “Chúng ta đi lầm lên núi Hắc Thạch rồi”. Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới chú ý nhìn, thấy đá núi chung quanh đều đen bóng, vô cùng đặc biệt, không kìm được hỏi “Trên núi này có gì lạ, không lên được à?”.

Đậu Tuyền Nương đang đuổi theo hai hán tử kia, chồng nàng dừng chân, nàng lại chưa dừng, lúc Đoàn Khuê Chương lên tiếng hỏi, chợt nghe có tiếng vù vù, đột nhiên hai ngọn thiết trảo bay ra, một trái một phải chụp tới Đậu Tuyền Nương. Nguyên là hai bên sườn núi đều có người mai phục, có hai người giống hệt nhau, võ khí cũng hoàn toàn giống nhau, đều cầm thiết xích dài hơn một trượng, trên đầu có một cái móc câu sắc bén, hai người kia điều khiển sợi thiết xích dài vung thiết trảo chụp tới, công lực rõ ràng không phải tầm thường.

Nhưng Đậu Tuyền Nương thân trải trăm trận, về ám khí lại có thành tựu cao, tai mắt linh mẫn khó có ai sánh được, nàng vừa nghe tiếng trảo rít gió, đạn hoàn đã phát ra.

Vù một tiếng, ngọn thiết trảo bên phải đã phóng tới. Đậu Tuyền Nương thi triển thủ pháp Kim cung thập bát đả nhắc cung gạt ra, sợi thiết xích kia ngoằn ngoèo như con rồng, vòng một cái lại quét ngang, móc câu đầu sợi xích vừa khéo móc vào chiếc cung sắt của nàng.

Đúng lúc ấy hán tử ở sườn núi bên trái phát ra một tiếng kêu nhỏ, chắc bị đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương bắn trúng, nhưng thương thế không nặng lắm, thiết trảo của y tuy phóng tới hơi chậm, nhưng vẫn chụp vào Đậu Tuyền Nương.

Đoàn Khuê Chương vội vàng sấn lên, ngọn thiết trảo kia vốn chụp xuống đầu Đậu Tuyền Nương, nhưng vì người kia bị đạn hoàn đánh trúng, cổ tay tê rần, ngọn thiết trảo không còn chính xác, lại bay lướt qua cổ Đậu Tuyền Nương, cũng may là đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương bắn trúng y trước, nếu không thì lúc ấy Đậu Tuyền Nương đã bị người kia chụp được chiếc cung, ắt là không sao chống

đỡ.

Đoàn Khuê Chương tới rất đúng lúc, ngọn thiết trảo kia chụp một cái không trúng, vừa mới thu về, Đoàn Khuê Chương đã sấn tới bảo kiếm của y chém sắt như chém bùn, tay lên kiếm xuống, chát một tiếng, đã chặt đứt lưỡi câu sắc bén trên sợi xích sắt. Đúng lúc ấy, Đậu Tuyền Nương đã không giữ được chiếc cung bị ngọn trảo kia móc vào, hồ khẩu tê rần, chỉ đành buông tay, chiếc cung sắt bị thiết trảo kéo đi. Hai ngọn xích sắt đồng thời thu lại, hai người kia cũng đồng thanh chửi “Mụ giặc cái dám lớn mặt lên núi Hắc Thạch đánh người, chán sống rồi phải không?”.

Đậu Tuyền Nương cả giận rút bội đao ra đuổi theo, quát “Bất kể là núi Hắc Thạch Bạch Thạch gì cũng mau trả cung báu cho ta rồi đập đầu tạ tội, nếu không, các người cứ xem ai lấy mạng ai”.

Hai người kia không chửi lại, chỉ ha hả cười nhạt, chắc họ đã quen chạy trên đường núi, mau như khỉ vượn, Đậu Tuyền Nương rõ ràng không sao đuổi kịp.

Nhưng Đậu Tuyền Nương mất chiếc cung báu gia truyền, đời nào chịu thôi, đuổi riết không tha, qua một lúc chỉ thấy hai hán tử ấy và hai hán tử phóng phi đao đánh lên đều đã chạy tới phía trên, lỏn vào một ngôi chùa trên đỉnh núi.

Đậu Tuyền Nương vừa lên tới trên núi, chỉ thấy ánh vàng chớp chớp lóa mắt, nguyên ngôi chùa ấy kiến trúc mười phần kỳ lạ, mái chùa hình chớp tròn, mà trên đỉnh chớp tròn lại mạ vàng bên ngoài. Trên núi hoang mà lại có một ngôi chùa lộng lẫy như vậy, quả là chuyện không sao ngờ tới. Cho dù Đậu Tuyền Nương hiểu biết nhiều, cũng bất giác ngẩn ra.

Đoàn Khuê Chương nói “Chúng ta đã biết những người kia núp trong chùa thì không cần phải vội vã, trước tiên cứ thỉnh giáo Hàn lão tiên bối đã, xin hỏi Hàn lão tiên bối có biết lai lịch ngôi chùa này không?”

Lúc ấy Hàn Trạm và bọn Thiết Ma Lặc đều đã chạy lên tới, Hàn Trạm nói “Đây là cung Kim Bích trên núi Hắc Thạch, chủ nhân trong cung là một vị tăng nhân từ Thiên Trúc tới đây từ ba mươi năm trước, pháp hiệu là Chuyển Luân pháp vương. Y định ra cấm lệ, núi Hắc Thạch này không cho người ngoài lên, hôm nay chúng ta lăm lên núi này, chỉ e khó mà tránh được rắc rối”.

Đậu Tuyền Nương hỏi “Chuyển Luân pháp vương này là nhân vật thế nào mà lại dám kiêu ngạo như thế?”.

Hàn Trạm nói Võ công của y sâu nông thế nào thì ta không biết, chỉ biết Tạng Linh tử sư phụ của Không Không Nhi lúc còn sống thì mất mọc trên đỉnh đầu, nhưng khi nhắc tới vị Chuyển Luân pháp vương này cũng mười phần khâm phục”.

Vợ chồng Đoàn Khuê Chương lần đầu nghe nói tới tên sư phụ của Không Không Nhi, vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi “Té ra Hàn lão tiên bối có quen biết với sư phụ Không Không Nhi à?”.

Hàn Trạm nói “Năm xưa lão phu ngao du ở vùng tây bắc, được Tạng Linh tử hạ mình kết giao, ta ở trong quán Ngọc Hoàng của y cũng nhiều ngày, nói thật là lúc Không Không Nhi còn là một đứa nhóc con, ta cũng đã từng gặp”.

Đoàn Khuê Chương nói “Sư phụ của Không Không Nhi là một đạo sĩ à?”.

Hàn Trạm nói “Y là nửa đời xuất gia, nghe nói là vì phu phụ bất hòa, mới đội mũ vàng đi làm đạo sĩ, có điều ta cũng không hỏi y”.

Hàn Trạm lại nói tiếp “Tính tình của Tạng Linh tử và Chuyển Luân pháp vương mười phần cổ quái, nghe nói họ từng là bạn bè rất thân, về sau không biết vì sao lại trở mặt với nhau. Tạng Linh tử ở quán Ngọc Hoàng trên đỉnh chính của núi Ngọc Thụ, Chuyển Luân pháp vương ở cung Kim Bích trên núi Hắc Thạch này, cánh nhau không quá một ngày đường, nhưng sau khi hai nhà trở mặt với nhau, không những hai người bọn họ, mà cả môn hạ đệ tử của họ trước nay cũng không đi lại với nhau. Cấm lệ của Chuyển Luân pháp vương cũng chính đặt ra là vì đệ tử của quán Ngọc Hoàng, nhưng hiện Tạng Linh tử đã chết hơn mười năm, điều cấm lệ ấy đã bỏ chưa thì ta không biết”.

Đậu Tuyền Nương nói “Ta còn tưởng mấy người kia là do Không Không Nhi phái xuống quấy rối, nhưng nếu thế thì họ hoàn toàn không phải một bọn. Nhưng bất kể là Chuyển Luân pháp vương hay Không Không Nhi, ta cũng không thể dễ dàng cho họ hà hiếp khinh rẻ”.

Đoàn Khuê Chương nói “Đã tới đây thì nên hỏi cho rõ ràng, đòi lại cung báu. Nhưng rốt lại y cũng là tiên bối, chúng ta không được lỗ mắng”.

Đoàn Khuê Chương đang định gõ cửa lấy lễ cầu kiến, hai cánh cửa đột nhiên đã mở tung ra. Chỉ nghe một giọng âm trầm vang lên “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn vào? Được Đoàn Khuê Chương, cho dù người cao cường, hôm nay cũng phải rơi vào tay lão nương rồi?”. Người mở cửa chính là Triển Đại nương, quả thật mọi người vô cùng bất ngờ, Đoàn Khuê Chương vừa giật nảy mình, Triển Đại nương đã xông vào y! Nguyên là năm xưa Triển Đại nương bị quần hùng vây đánh trên núi Hoa Sơn, Đoàn Khuê Chương đã từng tham dự, trong lần vây đánh ấy, Triển Đại nương từng bị Đoàn Khuê Chương đâm trúng một kiếm, cho nên kẻ thù thấy mặt, hai mắt đỏ ngầu, vừa gặp nhau là thi triển sát thủ.

May mà Đoàn Khuê Chương thân trải trăm trận, nhiều lần bị tập kích, y dùng thân pháp Bàn long nhiều bộ tránh qua, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyền Nương cũng đã triển khai Du thân bát quái đao pháp, cùng Đoàn Khuê Chương đao kiếm phối hợp chặn Triển Đại nương lại.

Triển Đại nương một đòn không trúng, bèn lật người vọt đi sấn tới trước mặt Thiết Ma Lặc quát “Thằng tiểu tặc nhà người cũng tới đây à?”, tiếng tới chưởng tới, một chiêu Du long thám thảo chụp vào xương tỳ bà của Thiết Ma Lặc.

Chợt nghe vù vù hai tiếng, ngón tay của Triển Đại nương vừa sắp chạm vào người Thiết Ma Lặc, đột nhiên hổ khẩu tê rần, nguyên là Hàn Trạm đã dùng nội công Cách không điểm huyết thượng thặng điểm một chỉ vào Triển Đại nương.

Hàn Trạm cười nói “Triển Đại nương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, còn nhớ hôm trước người còn mời bọn ta tới mừng đám cưới lệnh lang, tại sao hôm nay đột nhiên trở mặt vô tình, định đánh khách tới mừng à?”.

Triển Đại nương sắc mặt sa sầm, giận dữ nói “Người lại còn mĩa mai ta à? Con trai và đồ đệ của ta đều không đi theo ta, còn dám cưới gì nữa?”.

Thiết Ma Lặc vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm “Chẳng lẽ Vương Yến Vũ và Triển Nguyên Tu lại gây ra chuyện gì rồi sao?”.

Triển Đại nương còn định hạ thủ với Thiết Ma Lặc, nhưng bà ta cũng biết Hàn Trạm lợi hại, đang ngần ngừ, trong chùa lại có một người bước ra cười hì hì nói “Khó mà được các vị khách quý cùng tới,

gia sư có lời mời”. Kế đó lại nói “Xin sư thúc bớt giận, họ đã tới đây, xử trí thế nào gia sư tự có chủ trương”.

Người kia phe phẩy một ngọn tập phiến, mặt mày tươi cười miệng nói “quý khách”, nhưng dáng vẻ vô cùng khinh mạn, chẳng phải ai xa lạ, chính là Vương Long Khách, con Vương Bá Thông.

Đoàn Khuê Chương sức hiểu ra, nghĩ thầm “Dường như Vương Long Khách chính là đệ tử của Chuyển Luân pháp vương, bọn người phục kích dọc đường là sư huynh đệ của y, họ có ý dẫn dụ bọn mình lên núi Hắc Thạch? Nhưng họ làm sao biết được hôm nay mình đi ngang đây? Đậu Tuyền Nương và Vương gia có mối huyết hải thâm cừu, nhìn thấy dáng vẻ của Vương Long Khách như thế, lại càng phần nộ quát một tiếng “Tiểu tặc!”, đang định phóng đạn hoàn ra, Hàn Trạm vội nói “Đánh chó phải nể mặt chủ nhà. Đại tẩu, cứ vào chùa gặp Pháp vương sẽ nói chuyện”.

Vương Long Khách cũng hoàn toàn không tức giận, chỉ lạnh lùng nói “Ta phụng mệnh gia sư mời các người, các người lại chửi ta, được rồi, các người cứ chửi đi, nếu không một lúc nữa, chỉ sợ các người có mồm cũng khó mà chửi đấy!”.

Vương long Khách ăn nói lạnh lùng, chính là có ý chọc giận Đậu Tuyền Nương, y chỉ hận Đậu Tuyền Nương không ngoác mồm chửi lớn, thậm chí động võ trước, sau đó sẽ dễ bới móc tội danh của nàng trước mặt sư phụ. Đậu Tuyền Nương biết nguy kế của y, nghĩ thầm “Chuyện hôm nay xem ra khó mà êm đẹp. Trước hết cứ nhịn thẳng tiểu tặc này một lúc, xem sư phụ y nói gì?”, bèn nén giận đi theo Vương Long Khách.

Đi tới một tòa đại đường, trên đại đường bày vài chiếc ghế, phía sau có một chiếc ghế đàn hương, bốn người vừa phục kích trên đường lúc nãy xếp thành hai hàng, cũng hơi có không khí như công đường thẩm vấn. Đoàn Khuê Chương lúc bấy giờ cũng hơi tức giận.

Vương Long Khách bước vào đại đường, liền cao giọng nói “Đã mang những người xông vào cung Kim Bích tới đây xin sư phụ đăng đường xử lý”.

Đoàn Khuê Chương là một hảo hán thà chết chứ không chịu khuất phục, không kìm được tức giận, nói “Ta cho rằng đây là chốn Phật môn thanh tịnh, không ngờ lại lâm bước vào chỗ nha môn”.

Câu nói chưa dứt, chỉ thấy hai người tướng mạo cổ quái bước ra,

người đi trước là một hòa thượng cao gầy, da đen bóng, mũi khoằm râu dài, hai mắt sáng rực, thái dương nhô cao, vừa nhìn là biết nội công thâm hậu phi thường, người đi sau giống hệt một con khỉ lớn, té ra là Tinh Tinh Nhi.

Tinh Tinh Nhi đột nhiên xuất hiện ở đây, vả lại còn đi theo Chuyển Luân pháp vương, mọi người không ai không kinh ngạc, nhất là Hàn Trạm càng cảm thấy lạ lùng, nghĩ thầm “Tinh Tinh Nhi là người của quán Ngọc Hoàng, tại sao lại tới cung Kim Bích?”.

Chỉ thấy Chuyển Luân pháp vương hai mắt mở tròn, không giận mà có uy, nhìn Đoàn Khuê Chương nói “Các người là ai, phạm vào cấm lệ của ta, lên núi Hắc Thạch, còn dám lớn mật ăn nói bậy bạ ở đây?”.

Tinh Tinh Nhi nói “Sư phụ không cần hỏi han họ, lai lịch của những người này con đều biết hết, con mù giặc cái kia là nữ tặc trong Đậu gia trại núi Phi Hồ, thằng giặc này là chồng mù ta, còn những người khác đều là đồng bọn của y”.

Đậu Tuyền Nương bất giác tức giận nói “Người của Đậu gia trại thì sao? Chẳng lẽ đại sư cao niên thịnh đức, lại đi quản chuyện của hắc đạo à?”.

Chuyển Luân pháp vương cười nhạt nói “Mồm mép lợi hại lắm, lão nạp không quản chuyện trần tục của các người, chỉ hỏi các người lên núi Hắc Thạch làm gì?”.

Đậu Tuyền Nương nói “Xin người hỏi bốn đệ tử hai bên, hỏi tại sao bọn họ nửa đường đánh lén bọn ta, lại cướp mất bảo cung của ta?”.

Người dùng thiết trảo cướp mất cung sắt của Đậu Tuyền Nương bước ra khỏi hàng, khom người nói với Chuyển Luân pháp vương “Bẩm sư phụ, người Đậu gia trại làm nhiều điều ác, cha anh của bọn đệ tử đều bị Đậu gia ngũ hổ hại chết, sư phụ có thể không đếm xỉa chuyện của hắc đạo, nhưng họ đã tới đây tiện tay trừ ác cũng là một chuyện công đức”.

Chuyển Luân pháp vương nói “Ồ, chẳng trách gì bốn người các người đều không muốn theo sư phụ làm sư, té ra là có mối thù cha anh. Cha anh các người bị hại thế nào, nói ra cũng dễ cho họ chết mà không oán”.

Hán tử sử dụng thiết trảo nói “Ta là Chu Linh, em ta là Chu Bảo, cha bọn ta trước đây là trại chủ Chu Húc ở núi Chu Tước, Đậu gia cậy

là mình chủ lục lâm đòi các sơn trại hàng năm phải nộp cống cho núi Phi Hổ. Có một năm cống vật của núi Chu Tước không đủ, Đâu gia ra kỳ hạn bảo cha ta phải nộp cho đủ, nếu không sẽ tiêu diệt Chu gia trại ở núi Chu Tước. Cha ta không còn cách nào mạo hiểm tới đánh cướp phủ khố U Châu, tuy đã cướp được vàng bạc vào tay, nhưng cha ta bị trúng tên của quan quân, trở về tới sơn trại vì bị trọng thương mà chết. Đâu gia trại thừa cơ thôn tính luôn Chu gia trại, tất cả vàng bạc cướp được đều lấy đi, ngay cả một chiếc quan tài cũng không cho cha ta. Nếu cha ta không vì cống nộp cho Đâu gia, thì đâu đến nỗi phải chết? Cho nên suy cho tới cùng, cha ta là chết trong tay Đâu gia”.

Hán tử sử dụng phi đao nói tiếp “Gia đình ta còn thảm hơn, cha ta là trại chủ núi Đồng Mã ở U Châu, đại đầu lĩnh Đâu gia trại là Đâu Lệnh Khản ghen ghét cha ta có thế lực trong giới lục lâm, mượn cớ mở yến anh hùng lục lâm, dụ cha ta tới núi Phi Hổ giam lại, dùng cực hình tàn khốc khảo đả, bắt cha ta phải viết một lá thư, đem hết người của núi Đồng Mã về theo y, sau đó đánh thuốc độc giết chết cha ta”.

Một hán tử sử dụng phi đao khác nói “Nhà ta thì không phải là người trong giới lục lâm. Anh ta là tiêu sư (vệ sĩ áp tải) nổi tiếng, y đi khắp Đại giang nam bắc, chưa từng xảy ra chuyện gì, có lần trên đường Bình Lương, Đâu gia ngũ hổ cùng tới cướp tiêu, cướp mất hàng cũng không hề gì, còn đuổi tận giết tuyệt, ca ca ta đã bị thương bỏ chạy, họ vẫn đuổi theo hơn trăm dặm, giết chết ca ca ta”.

Đậu Tuyền Nương và Thiết Ma Lặc đầu tiên còn cho rằng họ bịa đặt, về sau nghe họ tự xưng tên họ, đều có chứng cứ, vả lại chuyện núi Phi Hổ thôn tính hai sơn trại Chu Tước, Đồng Mã thì Đậu Thiết hai người đều biết, có điều lúc ấy Đậu Tuyền Nương còn là một cô gái nhỏ, mà Thiết Ma Lặc càng là trẻ con, chỉ biết chuyện chứ không biết rõ ràng, có nằm mơ cũng không ngờ trại chủ hai nhà ấy bị Đâu gia hại chết thảm khốc như thế.

Thiết Ma Lặc nghe xong sồn gai ốc, không tìm được nghĩ thầm “Mình vì cái ơn của nghĩa phụ, lúc nào cũng muốn trả thù cho y, nhưng té ra nghĩa phụ mình cũng từng hại chết rất nhiều người, nếu cứ oan oan tương báo thế này, thì biết bao giờ mới chấm dứt?”.

Đậu Tuyền Nương cũng trong lòng rúng động, nghĩ thầm “Mình muốn trả thù Vương gia, nhưng té ra người khác cũng muốn trả thù

Đậu gia mình”. Nàng ngẫm nghĩ một lúc, nói “Chuyện đó cho dù là các anh ta làm cũng không quan hệ gì tới ta, nếu nói người nhà Đậu gia ta đều phải đền mạng thì vị lệnh cao tước này, nhà y đã giết hết năm người anh của ta, nếu Pháp vương chủ trì công bằng, cũng xin giao người đệ tử họ Vương này cho ta, để ta xử trị y xong sẽ để cho các người tùy ý xử trị trả món nợ máu của Đậu gia cho các người”.

Chuyển Luân pháp vương sắc mặt sa sầm, hừ một tiếng nói “Mụ ác bà nhà ngươi to gan thật, lại dám ăn nói vô lễ với ta như thế, đệ tử trong cung Kim Bích của ta há lại có thể giao cho người ngoài xử trị sao?”.

Đoàn Khuê Chương cao giọng nói “Đệ tử của Pháp vương không thể để cho người khác xử trị thì chẳng lẽ bọn ta lại do người xử trị à? Nếu người ra tay quản việc phân tranh trong võ lâm, thì phải dựa vào công đạo mà làm”.

Chuyển Luân pháp vương then quá hóa giận, cười nhạt nói “Ta không hơi đâu mà quản việc phân tranh của các người, chỉ là các người đã phạm vào cấm lệ của ta thì ta không thể không hỏi tới, được, các người đã xông vào cung Kim Bích, thì cũng không cần trở về nữa, Tinh Tinh Nhi, lại đây!”.

Tinh Tinh Nhi rẽ mọi người bước ra, khom lưng nói “Đệ tử nghe lệnh sư phụ”.

Chuyển Luân pháp vương lạnh lùng nói “Cung Kim Bích đang thiếu tăng nhân làm việc tạp dịch, người rút xương tỳ bà của những người này, cạo trọc đầu họ, phát cho mỗi người một chiếc áo sư”. Tinh Tinh Nhi ứng thanh một tiếng “Tuân lệnh”, nhưng lại hỏi “Còn con mụ này?”. Chuyển Luân pháp vương nói “Cung Kim Bích không thu nhận ni cô, con mụ này à, được rồi, người chỉ cần rút xương tỳ bà của thị ra, không cần cạo đầu, phế võ công của thị xong, giao thị qua Triển Đại nương làm nữ tỳ”.

Pháp vương ngừng một lúc, rồi cao giọng nói “Ta xử phạt các người như thế, là đã đặc biệt rộng lượng, các người có hiểu không? Nếu ai dám chống lại, hình phạt sẽ càng nặng nề, không chỉ rút xương tỳ bà mà còn cắt lưỡi, móc mắt, cắt tai các người”.

Đậu Tuyền Nương cả giận, đang định phát tác, Hàn Trạm chợt bước lên, cười nhạt nói “Tinh Tinh Nhi, người tới đây mà rút xương tỳ bà của ta?”. Tinh Tinh Nhi biến hẳn sắc mặt, nói “Hàn, Hàn lão tiên

bối, người đừng tức giận, ta, ta sẽ nói giúp cho người!”. Hàn Trạm cao giọng nói “Ai cần người nói giúp, ngay sư phụ mà người cũng dám phản bội, thì có tình cảm gì với ta mà nói”.

Tinh Tinh Nhi mặt thoát xanh thoát đỏ, vốn là y bị sư huynh phạt quay mặt vào vách ba năm ở quán Ngọc Hoàng, trong lòng không phục nên trốn tới Cung Kim Bích, nhận Chuyển Luân pháp vương làm sư phụ. Y là từ miệng sư huynh Không Không Nhi biết được bọn Đoàn Khuê Chương lên núi Ngọc Thụ. Bọn Chu Linh, Chu Bảo chặn đường mai phục, đều là do y bố trí. Khi bọn Đoàn Khuê Chương tiến vào cung Kim Bích, y không ngờ Hàn Trạm cũng có trong đó, nhất thời không kịp đặc biệt nói rõ thân phận của Hàn Trạm với Pháp vương, thì mệnh lệnh của Pháp vương đã ban ra.

Chuyển Luân pháp vương nhãn lực lợi hại thế nào, vừa nhìn đã biết Hàn Trạm là người có võ công cao nhất, lại nghe y nói như thế, bên hỏi Tinh Tinh Nhi “Ông già này là ai?”.

Tinh Tinh Nhi nói “Y tên Hàn Trạm, là một người bạn của tiên sư”.

Chuyển Luân pháp vương mắt lộ tinh quang, nói “Ồ, té ra là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ Hàn tiên sinh, trước đây ta cũng từng nghe Tạng Linh tử nói tới rồi, được, khó mà được dịp người tới đây, ta đang muốn hỏi người một chuyện...”. Câu nói chưa dứt, đột nhiên cả người lẫn ghế bay lên, đập xuống Hàn Trạm.

Bọn Đoàn Khuê Chương đều là kẻ sĩ học võ, nhưng thấy Chuyển Luân pháp vương bộc lộ công phu siêu phàm nhập thánh như thế, cũng bất giác cả kinh thất sắc! Nên biết người thân mang tuyệt kỹ, từ vài trượng vọt người bay tới cũng chưa đáng để ngạc nhiên, nhưng ngồi yên trên ghế, cả người lẫn ghế cùng bay tới, thì đó không chỉ là nội công cao minh, mà còn đã vận dụng được nội lực của bản thân một cách cực kỳ cao cường! Loại công phu ấy không những họ chưa từng thấy qua, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Chuyển Luân pháp vương cả người lẫn ghế đã đè xuống Hàn Trạm. Chỉ nghe chát một tiếng, cái ghế của Chuyển Luân pháp vương bay một vòng trên không rồi mau lẹ bay về, lại hạ xuống chỗ cũ chỉ nghe Chuyển Luân pháp vương hơi run run thở dốc, qua một lúc mới hô hô cười nói “Hàn tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, đã điểm trúng huyết Toàn cơ của lão nạp,

nhưng chắc Hàn tiên sinh cũng đã minh bạch, nếu lão nạp có ác ý thì bây giờ Hàn tiên sinh cũng không thể đứng được nữa đâu. Nói xong lấy ra một mảnh vải rách, lúc ấy mọi người mới để ý thấy trên áo Hàn Trạm đã bị xé rách một mảnh, vải lại còn đứng ở chỗ trước ngực.

Chuyển Luân pháp vương vò mảnh vải lại, hai tay xoa một cái, mảnh vải ấy đã biến thành bụi rơi xuống đất, Chuyển Luân pháp vương cười nói “Hàn tiên sinh, bây giờ ngươi có thể trả lời câu hỏi của ta rồi, võ công của ta so với Tạng Linh tử thì thế nào?”. Mọi người lúc ấy mới biết Chuyển Luân pháp vương mới rồi hoàn toàn không phải là bất ngờ tập kích Hàn Trạm, mà là muốn Hàn Trạm biết rõ võ công của y. Hàn Trạm không kiêu hãnh, không khuất phục, cao giọng đáp “Nếu nói về võ công thì Pháp vương không kém Tạng Linh tử bao nhiêu, nhưng nếu bàn về chí khí thì Pháp vương thua y nhiều lắm”. Lối nói ấy thật ra là nói võ công, phong thái của y đều không bằng Tạng Linh tử, chẳng qua về võ công thì gần bằng mà thôi.

Chuyển Luân pháp vương sững sốt, rồi lập tức hô hô cười rộ, nói “Được, Hàn tiên sinh quả nhiên sáng khoái thẳng thắn, nói chuyện còn thành thật hơn Tinh Tinh Nhi nhiều, Tinh Tinh Nhi đỏ mặt tía tai, không nói nên lời.

Chuyển Luân pháp vương lại nói “Hàn tiên sinh đã là bạn của Tạng Linh tử, ta nể mặt cố nhân, ngươi có thể được miễn xử phạt, ngươi muốn tới quán Ngọc Hoàng thì cứ đi thôi. Nếu gặp Không Không Nhi có thể nói với y, Tinh Tinh Nhi đã đổi làm đồ đệ của ta, từ nay trở đi y không cần quản nữa”.

Hàn Trạm nói “Xin Pháp vương thứ lỗi, bây giờ bảo ta đi thì ta lại không muốn đi”. Chuyển Luân pháp vương kinh ngạc nói “Cái gì? Ngươi còn muốn ở lại đây à?”. Hàn Trạm nói “Không sai, ta cùng tới với họ, nếu đi thì phải cùng đi với họ, nếu Pháp vương cứ nhất định muốn xử phạt họ thì lão phu cũng xin được xử phạt”.

Chuyển Luân pháp vương dần giọng nói “Hàn Trạm, tuy ngươi là kẻ đã thành danh, nhưng nếu muốn làm càn ở cung Kim Bích thì e còn chưa làm được đâu”. Hàn Trạm nói “Hàn mỗ há dám sinh cường, Hàn mỗ cũng biết muốn chống cự Pháp vương thì không khác gì lấy trứng chọi đá, nhưng vì nghĩa không thể sống một mình, nếu được chết dưới tay Pháp vương, thì cũng là vô cùng may mắn”.

Chuyển Luân pháp vương lạnh lùng nói “Ồ, té ra là các ngươi còn

muốn động thủ vài chiêu với lão nạp à?”. Đoàn Khuê Chương đặt tay lên chuôi kiếm, cao giọng nói “Đại trượng phu chết thì thôi chứ làm sao có thể chịu nhục? Pháp vương là Thái Sơn Bắc đẩu trong võ lâm, nhưng người đã không tiếc lấy lớn hiếp nhỏ, lấy chủ lấn khách, thì cũng xin thứ tội cho Đoàn mỗ vô lễ?”.

Chuyển Luân pháp vương chột lắc đầu, thở dài buồn bã nói “Sau khi bạn cũ Tạng Linh tử chết, lão nạp đã lòng tàn ý lạnh, chỉ vì thiên hạ tuy lớn, nhưng tìm đâu ra đối thủ, trừ phi Cù Nhiêm khách ở đảo Phù Tang còn có truyền nhân, nếu không lão nạp quyết không thể động thủ ra chiêu với ai cả”. Ý ở ngoài lời là những người trước mặt, kể cả Hàn Trạch đều không xứng đáng là đối thủ của y. Mọi người nghe câu ấy xong, đều không kìm được nổi giận, nhưng với võ công và thân phận của y, thì nói như thế quả thật cũng không thể kể là đại ngôn.

Triển Đại nương bước lên nói “Bọn người này cuồng ngôn vô lễ lão bà ta thấy rất ngứa mắt, không cần Pháp vương động thủ, lão bà xin ra sức cho Pháp vương”.

Chuyển Luân pháp vương thoáng trầm ngâm, rồi nói “Cũng được, Triển Đại nương người là khách của cung Kim Bích, Hàn tiên sinh, ta vốn cũng định coi người như khách, nhưng người đã nhất quyết đi chung với họ, vậy thì cứ để người đánh nhau với Triển Đại nương một trận đi. Hình phạt của ta không dùng với người, người thắng cũng được, thua cũng được đều là chuyện đánh nhau riêng giữa khách khứa với nhau, cũng không cần rút xương tỳ bà ra nữa”. Nói tới đó y ngừng lại một lúc, giọng nói đột nhiên chuyển thành âm trầm, nhìn qua Tinh Tinh Nhi nói “Tinh Tinh Nhi, người suất lãnh đồng môn, chấp hành lệnh của ta, ngoài một mình Hàn tiên sinh ra, thì cứ rút xương tỳ bà của tất cả những người khác cho ta, ta tuy võ công không bằng tiên sư của người để dạy cho người, nhưng Thất tuyệt tru ma trận của ta thì tiên sư của người không có, người cứ vận dụng cho tốt, chắc bọn người này không chạy khỏi được đâu. Hàn tiên sinh, Triển Đại nương, trận đánh giữa các người là muốn để lại sau hay muốn dời lên trước?”.

Hàn Trạch nói “Hàn mỗ không cần người nể mặt, các người cứ xông vào một lúc, bọn ta cũng cùng xông vào một lúc”.

Tinh Tinh Nhi sau khi nhận Chuyển Luân pháp vương làm sư phụ, vì y hơi lớn tuổi hơn bọn Vương Long Khách, Chu Bảo, Chu

Linh, vả lại đã sớm thành danh, vì thế không theo thứ tự nhập môn sau trước, mà lấy y làm nhị đệ tử, đại đệ tử là một hòa thượng theo Chuyển Luân pháp vương xuất gia từ nhỏ tên là Thiên Đức thiền sư, lúc ấy đang đứng hầu bên cạnh Pháp vương. Tinh Tinh Nhi đã mời y tới, cùng bày trận thế, Triển Đại nương chợt nói “Đội ơn Pháp vương không tiếc truyền thụ Thất tuyệt tru ma trận, lão bà hiện cũng đã biết chút yếu quyết, các người đã cùng xông vào, lão bà cũng xin làm một tên tiểu tốt trong trận, góp chút sức mọn”. Nguyên là Triển Đại nương có mấy phần e dè Hàn Trạ, chỉ sợ đơn đả độc đấu không thắng được y, mất mặt trước Pháp vương, nên không tiếc hạ thấp thân phận để Tinh Tinh Nhi chỉ dẫn.

Tinh Tinh Nhi ngẫm nghĩ, Triển Đại nương tuy không thông thạo biến hóa của trận này bằng Thiên Đức thiền sư, nhưng võ công thì cao hơn Thiên Đức thiền sư nhiều, có bà ta cùng tham gia lại càng nắm chắc phần thắng, bèn nói Triển Đại nương chịu giúp đỡ, thật không gì tốt bằng”.

Câu ấy vừa buông ra, trận thế đã phát động, Triển Đại nương hú dài một tiếng, một mình một ngựa xông lên trước một trảo chụp xuống đầu Hàn Trạ. Hàn Trạ đứng thẳng như núi, chờ phát trảo của bà ta chụp tới, đột nhiên quát một tiếng “Tới rất hay”, ngón tay chĩa tới như chớp, bên trái điểm vào huyết Bạch hải, bên phải điểm vào huyết Nhũ đột, ở giữa điểm vào huyết Toàn cơ, quả thật vô cùng phiêu diêu kỳ ảo, giống như điểm vào bên trái mà như vào bên phải hay vào giữa, khiến người ta không sao đoán được.

Đúng trong chớp mắt ấy, Triển Đại nương đã một chưởng vỗ tới, chưởng phong rất mật, bóng người chớp lên, chỉ nghe vù một tiếng, hai cái bóng người còn chưa phân khai, Triển Đại nương đã một chưởng chém tới cổ Hàn Trạ, còn cách một chút nhưng chưa chém kịp thì áo của bà ta đã bị Hàn Trạ chọc thủng ba lỗ. Nguyên là tiếng vù ấy là chỉ lực của Hàn Trạ phát thành tiếng, tuy chưa điểm vào thật, nhưng chân lực nội gia đã rút lên thành tiếng, đâm thủng áo của bà ta, cho dù Triển Đại nương vô cùng hung dữ cũng không kìm được trong lòng lạnh buốt.

Hàn Trạ nghĩ thầm “Pháp vương đã nói trước, tuyệt đối không xuống trường, trong cung Kim Bích này chỉ có Triển Đại nương võ công cao nhất, chỉ cần đánh bà ta bị thương là có thể phá giải Thất

tuyệt trừ ma trận, thì không phải hoàn toàn không có hy vọng thoát ra khỏi cung Kim Bích”. Vì thế hoàn toàn không lơ lửng, vừa chiếm thượng phong lập tức truy kích, xuất chỉ lần nữa, lật tay điểm vào ba đại huyết Quy hồn, Trung khu, Thiên trụ sau lưng Triển Đại nương.

Hàn Trạm tự cậy thân pháp linh hoạt mau lẹ hơn Triển Đại nương, cái lật tay điểm lại ấy chính là thủ pháp điểm huyết độc môn mà y đặc ý nhất, không trúng không xong, nào ngờ một chỉ điểm ra, Triển Đại nương lại vừa khéo nghiêng người nhảy qua, chỉ thấy tiếng gió rít lên, Tinh Tinh Nhi đã từ bên cạnh đánh tới. Hàn Trạm cười nhạt nói “Tinh Tinh Nhi, ngươi cũng muốn động thủ với lão phu à?”, liền biến chỉ thành chưởng, vận tám thành công lực, một chưởng vỗ ra, y biết rõ Tinh Tinh Nhi khinh công cực cao nhưng nội lực thì thua xa mình, nên lấy sở trường của mình đánh vào sở đoản của đối phương, nào ngờ Tinh Tinh Nhi chỉ làm ra vẻ tấn công y một chiêu, kế đó hai hán tử sử dụng Nguyệt nha loan đao từ hai bên đánh tới, phương vị họ đập lên cực kỳ xảo diệu, cũng là đánh một chiêu liền thu lại, kế đó lại xoay chuyển qua một bên giống như đèn kéo quân. Nguyên Thất tuyệt trừ ma trận án theo phương vị ngũ hành sinh khắc, trận thế xoay tròn, giống như cửa nỏ trùng trùng, bảy người liên thủ giống như một người, cho dù trong đó có người võ công kém hơn, đối phương cũng không dễ phá vỡ được trận thế của họ.

OoO

Đôi bên vừa tiếp xúc, Đậu Tuyền Nương cảm hận Vương Long Khách nhất, lập tức tấn công y. Đậu Tuyền Nương tuy đã bị mất chiếc cung sắt, nhưng nàng vẫn còn hai tuyệt kỹ gia truyền, một là Du thân bát quái đao pháp, hai là Xuyên hoa nhiều thụ thân pháp, lúc ấy trận thế vừa khai triển, còn chưa vây chặt, Đậu Tuyền Nương xoay người một vòng, đã xông tới trước mặt Vương Long Khách, vù một đao chém ngang vào hông y, sả xuống dưới gối. Vương Long Khách cũng vô cùng hung dữ, thiết phiến xòe ra, chém vào mặt Đậu Tuyền Nương, kế đó lại xếp lại thành phán quan bút điểm vào huyết Khúc trì trên cánh tay Đậu Tuyền Nương. Một chiêu này cũng là công phu đặc ý của y, cái quạt che khuất tầm mắt của địch nhân để y thừa cơ tấn công. Nào ngờ Đậu Tuyền Nương đã sớm biết y giảo hoạt, một đao ấy chỉ là hư

chiêu, lúc Vương Long Khách xếp thiết phiến lại, nàng đã vòng ra sau lưng y, đang định hạ sát thủ, chợt nghe hai tiếng vù vù, giống như bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ cạnh phía sau, hai ngọn thiết trảo đã từ hai bên đánh tới.

Hai ngọn thiết trảo này uốn lượn như du long, đột nhiên từ trên không chụp xuống, nếu bị chụp trúng thì chỉ có nước vỡ toác xương đầu, chợt nghe hai tiếng keng keng, Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc song song sấn tới, Đoàn Khuê Chương một kiếm hất thiết trảo của Chu Linh ra, Thiết Ma Lặc thì vung kiếm thành đao, một kiếm chém ra, dè ngọn trảo của Chu Bảo xuống.

Người biết võ công, lâm nguy phản kích là bản năng, Đậu Tuyền Nương không ngờ chồng đã kịp thời xông tới, nên lúc hai ngọn trảo chụp xuống, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc nàng cũng lập tức triển khai thân pháp Xuyên hoa nhiều thụ, xông vào chỗ giáp nhau của hai ngọn thiết trảo, sấn tới trước mặt anh em họ Chu, quát “Tàn độc thật!” vung đao chém xuống, đao quang như tuyết, đao khí lạnh buốt, khiến Chu Linh Chu Bảo hồn phi phách tán.

Lúc ấy Thất tuyệt tru ma trận chỉ mới bắt đầu khai triển, còn chưa hợp vây, nhưng hai người bản lĩnh cao cường nhất là Triển Đại nương và Tinh Tinh Nhi đang toàn lực đối phó với Hàn Trạm, một đao ấy của Đậu Tuyền Nương chém xuống, anh em họ Chu ắt phải có một người mất mạng. Đậu Tuyền Nương đứng đối diện với anh em họ Chu, đao quang chém xuống, chỉ thấy anh em họ Chu lộ ra ánh mắt hoảng sợ, bất giác trong lòng mềm ra, nghĩ thầm “Cha anh họ đều bị Đậu gia mình hại chết, mình há lại giết họ?”, mũi đao chuyển qua, chém hờ một chiêu, lại từ dưới ngọn trảo luồn ra, chuyển qua một bên. Không những Đậu Tuyền Nương mềm lòng, mà Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc cũng có ý nghĩ như thế, cho nên vừa vội vàng cứu người, cũng không ra sát thủ, chỉ là đỡ gạt binh khí của họ, nếu không thì anh em họ Chu làm sao còn được tính mạng?

Trận thế trong chớp mắt đã bắt đầu thay đổi, đúng lúc bọn Đậu Tuyền Nương không nỡ hạ thủ, chỉ hơi ngần ngừ, Tinh Tinh Nhi và Vương Long Khách đã từ hai phía xông tới, Tinh Tinh Nhi còn tới mau hơn, thanh đoản kiếm rạch lên không một nhát, một đạo ánh sáng màu lam chớp chớp bắn tới trước ngực Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương hóp ngực lại, bước chân không chuyển, thân hình co lại

phía sau nửa thước, mau lẹ đánh ra một đòn, Tinh Tinh Nhi một đòn không trúng, như mũi tên lướt qua cạnh người Đoàn Khuê Chương sấn vào Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vung kiếm ra đỡ, keng một tiếng chặn đứng thanh đoản kiếm, Tinh Tinh Nhi đã vọt tới sau lưng Đậu Tuyền Nương, Đậu Tuyền Nương trước mặt có Vương Long Khách, sau lưng có Tinh Tinh Nhi, may là nàng cũng cực kỳ mau lẹ, vừa nghe tiếng gió rít lên, lập tức sử dụng thân pháp Xuyên hoa nhiều thụ, giống như chuồn chuồn điểm nước, chim én lướt sóng, xuyên qua giữa Vương Long Khách và Tinh Tinh Nhi, nhưng cho dù thân pháp của nàng mau lẹ như thế, ống quần cũng đã bị thanh kiếm của Tinh Tinh Nhi đâm thủng một lỗ.

Vương Long Khách kêu lên “Đáng tiếc, kẻ thù ở ngay trước mặt, chúng ta còn không mau bày trận cho đúng, không được hoảng hốt!”. mấy câu sau cùng là nói với anh em họ Chu, anh em họ Chu trong chỗ chết mà được sống, biết rõ địch nhân nương tay, vì thế bất giác ngẩn ra, Vương Long Khách câu ấy khơi gợi lòng thù hận của họ, họ định thần lại, nhận kỹ môn bộ phương vị, dưới sự suất lĩnh của Tinh Tinh Nhi, lại phát động lại trận thế, trong chớp mắt Thất tuyệt tru ma trận đã hợp thành vòng vây vây chặt bọn Đoàn Khuê Chương tới mức mưa gió cũng không lọt vào được.

Thất tuyệt tru ma trận là tập hợp tinh túy võ học bình sinh của Chuyển Luân pháp vương, tuy do đệ tử chủ trì, nhưng uy lực cũng không phải tầm thường, Tinh Tinh Nhi phát động trận thế, càng chuyển càng mau, quả thật là như sóng to gió lớn, làn sóng đầu vừa qua, làn sóng sau đã tới. Hai người Hàn Trạm và Đoàn Khuê Chương còn có thể chi trì, chứ ba người kia đã có chút ứng phó không kịp, nhất là Hàn Chỉ Phân võ công kém nhất, lại càng cảm thấy không sao đỡ được.

Tinh Tinh Nhi khinh công trác tuyệt, hành động càng như quỷ my, trận thế vừa hợp thành vòng vây, y đưa mắt nhìn, thấy Hàn Chỉ Phân là khâu yếu nhất của đối phương, lập tức đưa mắt cho Triển Đại nương một cái, hai người song song nhảy xổ vào Hàn Trạm, vừa được nửa đường, một người xoay lưng lại vọt tới trước mặt Hàn Chỉ Phân. Hàn Trạm bị Triển Đại nương cản trở, lúc gấp rút không sao thoát ra được.

May mà Thiết Ma Lặc đứng cạnh Hàn Chỉ Phân, luôn luôn để ý,

chợt thấy Tinh Tinh Nhi tập kích Hàn Chỉ Phân, y bất kể tính mạng quát lớn một tiếng, lập tức cũng nhảy xổ vào vùng kiếm chém mạnh xuống, chiêu này của y có tên là Dữ địch hài nhân, quả thật là lối đánh hoàn toàn liều mạng, Tinh Tinh Nhi làm sao dám thực sự liều mạng với y, chỉ nghe tiếng choang choang vang lên, kế soạt một tiếng, Tinh Tinh Nhi đã lướt qua cạnh người y, cánh thoa trên đầu Hàn Chỉ Phân đã bị chém rụng. Thiết Ma Lặc thì vai áo bị chém rách một mảnh, may là Tinh Tinh Nhi không dám liều mạng, thanh kiếm của y định đâm vào xương tỳ bà của Thiết Ma Lặc, chiêu đầu chưa trúng chỗ yếu hại, nhưng không dám dừng lại ra chiêu thứ hai.

Thiết Ma Lặc và Hàn Chỉ Phân sóng vai cùng đứng, vội vàng hỏi “Phân muội, muội có sao không?”. Hàn Chỉ Phân nói “Không sao, có huynh bên cạnh, muội không sợ gì cả”. Chiến thoa trên đầu nàng bị chém gãy, nói không sợ là giả, chẳng qua nỗi sợ hãi của nàng lại bị niềm vui át đi “Mình chỉ nghĩ Thiết ca ca bị con nha đầu họ Vương mê hoặc, té ra y lại thật lòng yêu thương mình”.

Hàn Trạm đánh mạnh ba chiêu, bức Triển Đại nương lùi lại hai bước, giận dữ quát lớn “Tinh Tinh Nhi, ngươi lại dám hà hiếp con gái ta!”. Tinh Tinh Nhi đã sớm đổi hướng, xông vào Đoàn Khuê Chương, nhưng hai anh em Chu Linh Chu Bảo đã xoay theo trận thế, hai ngọn trảo chụp xuống Hàn Trạm, Hàn Trạm chẳng coi họ ra gì, nhưng cũng không muốn đả thương họ, lúc ấy liền búng thiết trảo của họ bay ra, Triển Đại nương vừa điều hòa hơi thở xong, lại tiếp tục xông vào.

Hàn Trạm và Triển Đại nương hai người trong lúc kịch chiến vẫn mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, chợt nghe có tiếng bước chân văng vẳng vang lên, có tiếng rất nặng, có tiếng thì cực kỳ nhẹ nhàng, hai người đều vô cùng kinh ngạc, đều nghĩ thầm “Tại sao lại đồng thời có sáu bảy người dám lên núi Hắc Thạch, trong đó có người võ công cực kỳ cao minh, có người lại như hoàn toàn không biết võ công?”.

Ý nghĩ còn chưa dứt, chợt nghe một giọng phụ nữ lớn tuổi kêu lên “Sư muội, ngươi nhìn xem ai đây?”. Triển Đại nương giật nảy mình, chỉ thấy ngoài cửa có một đoàn người tiến vào, người đi đầu là một ni cô, chính là sư thư Diệu Tuệ thần ni mà bà ta từng tới tìm ở Trường An, sau lưng Diệu Tuệ thần ni là một nam một nữ, nam là Triển Nguyên Tu con trai một của bà ta, nữ là Vương Yến Vũ đệ tử cưng của

bà ta.

Triển Nguyên Tu kêu lên “Mẹ, mẹ xuống đây, đừng động thủ”. Triển Đại nương nhìn qua một cái, chỉ thấy dáng vẻ Triển Nguyên Tu tiêu tụy, mặt như bôi sáp, giống như bệnh nặng vừa khỏi, và lại trên mặt còn có một cái sẹo, Triển Đại nương không khỏi giật nảy mình, vội hỏi “Cái gì, người bị ai hà hiếp thế nhưng lúc ấy trận thế đã tới lúc khẩn trương, bà ta miệng thì nói chuyện nhưng thân hình vẫn còn trong trận, tay cũng chưa dừng lại”.

Diệu Tuệ thần ni nói “Sư muội, người không có lý do gì mà bỏ mặc con trai không đếm xỉa tới, lại ở đây đánh nhau với người ta”. Câu nói chưa dứt, đã mau lẹ tiến vào giữa trận, Thất tuyệt tru ma trận cửa nẻo trùng trùng, nhưng vẫn không cản được bà ta, chỉ thấy bà ta vung phát trần một cái, cái phát ấy vừa khéo phát vào giữa hai người Hàn Trạ và Triển Đại nương, Hàn Trạ và Triển Đại nương đều cảm thấy một luồng kinh lực nhu hòa hất họ ra. Diệu Tuệ thần ni hóa giải luồng kinh lực đang giao đấu của họ xong, vung tay kéo Triển Đại nương ra khỏi trận.

Lúc ấy Vương Long Khách đang dựa vào trận thế, hướng tới trước mặt Thiết Ma Lặc. Thiết Ma Lặc vung kiếm phạt ngang ra, Vương Long Khách cũng đang xòe chiếc tập phiến ra làm Ngũ hành kiếm chém vào cổ tay y, đám người kia đã liên tiếp sấn tới, chỉ nghe một tiếng quát lớn “Ma Lặc dừng tay!”, kế một giọng nói khàn khàn vang lên “Long nhi, dừng tay!”. Người gọi Thiết Ma Lặc chính là Ma kính lão nhân, còn người gọi Vương Long Khách là Vương Bá Thông cha y.

Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa mừng, vội vàng dừng tay, nhưng Vương Long Khách đột nhiên ấn vào cán quạt, vù một tiếng, một cái nan quạt bắn ra. Khoảng cách quá gần, vốn là không trúng không được, may mà Hàn Chi Phân đối với Thiết Ma Lặc canh cánh quan tâm, vừa thấy y dừng tay lập tức xô y một cái, nhưng cho dù như thế, mũi “đoản tiễn” kia cũng bắn vào cánh tay Thiết Ma Lặc, khiến y bị một vết thương ngoài da thịt.

Vương Bá Thông âm thanh nặng nề lại quát lớn “Súc sinh bất hiếu! Lời của cha cũng không chịu nghe à?”. Vương Long Khách không biết làm sao, chỉ đành lui lại, đưa mắt nhìn ra, bất giác giật nảy mình.

Nguyên là cha y đang nằm trên cang, được người ta khiêng vào

hai người khiêng cáng, một là Chủ Toại anh em kết nghĩa của cha y, người kia là Tổng đầu mục Tam đường Hoa Lang trên sơn trại của họ trước kia, đều là hàng chú bác của y. Hai người này võ công vốn không kém, nhưng bước chân nặng nề, nên vừa nghe chỉ thấy giống như người không biết võ công, người đi bên cạnh lại là Ma kính lão nhân, đầu tóc bạc phơ, nhưng sắc mặt cực kỳ hồng hào.

Thiết Ma Lặc cách biệt sư phụ đã nhiều năm, thấy y tinh thần vẫn tráng kiện, quên cả vết thương trên cánh tay, cũng hơi ngờ ngợ, vội vàng bước qua hỏi “Sư phụ, sao người lại tới đây?”.

Vương Long Khách nghe Thiết Ma Lặc gọi người kia là sư phụ, vô cùng hoảng sợ, cũng vội vàng bước tới nói “Cha, sao cha lại tới đây? Cha, cha rơi vào tay kẻ thù à?”. Y bước tới còn cách một trượng chợt nghĩ ra Thiết Ma Lặc lợi hại như thế thì sư phụ đương nhiên càng không phải tầm thường, tuy sốt ruột lo lắng cho cha, nhưng lại ngần ngại không dám bước tới.

Đúng là: *Cha con tuy nói là thiên tính, Nhưng lúc nguy nan chỉ biết mình.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.